

אורי זקן

תשי"ד - תשמ"ח
1954-1988

אלבום זה הוא חלק מתכנית ההנצחה הארצית,
מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים
משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבן
ומכינים אלבום הנצחה.

התלמידים המשתתפים בתכנית זו,
מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית מעורבות חברתית.
התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות
על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

תכנית זו נעשית בשיתוף הגופים הבאים:
אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה, משרד החינוך
ארגון יד לבנים
תיכון המסורתי
ומכללת אפרתה.

כתיבה ועריכה התלמידות: ליאל סמאי ואליאור מועלם תיכון המסורתי, ירושלים
לווי הנחייה פרח ההוראה: קרן סמואלס, מכללת אפרתה.

אורי זקן

1954-1988

ילדות

אורי היה בנם השני של חנה ואליעזר, אחד מתוך שבעה אחים - אלי, אורי, נחצ'ה, עמוס, גליה, דני ואייל. הוא נולד ביום כ"ט בתמוז תשי"ד, 30.7.1954, בשכונת קטמון בירושלים. אביו, שהיה שוטר, השריש ביחד עם אימו ערכים כגון - אהבת שלום, ענווה ואחדות המשפחה. לאוכל שאמא בישלה היה מקום משמעותי ביצירת האווירה החמה והביתית. אורי היה יד ימינו של אביו וגם 'ילד של אמא'. אורי גדל והתחנך בירושלים. למד בבית-הספר היסודי הממלכתי-דתי 'קושט'.

מספרים על אורי שהיה תינוק שובב.
בגיל שנתיים וחצי רדף אחרי מוכר ממתקים.
המשפחה נבהלה כשלא מצאו אותו, אך לבסוף
נמצא אורי ליד אותו מוכר ממתקים שלא רצה
לתת לו סוכרייה.

האחים מספרים שכשהיו חוזרים בשבת לפנות
בוקר מבילוי משותף, ריחו הטוב של החמין
עורר רעבונם, ואז בשקט בשקט הם מזגו
לצלחת אחת מן המטעמים שעל פלטת השבת
ונהנו ביחד ממה שכינו- 'עונג שבת גנוב'.

סיפור ה"גוגל מוגל" – אלי

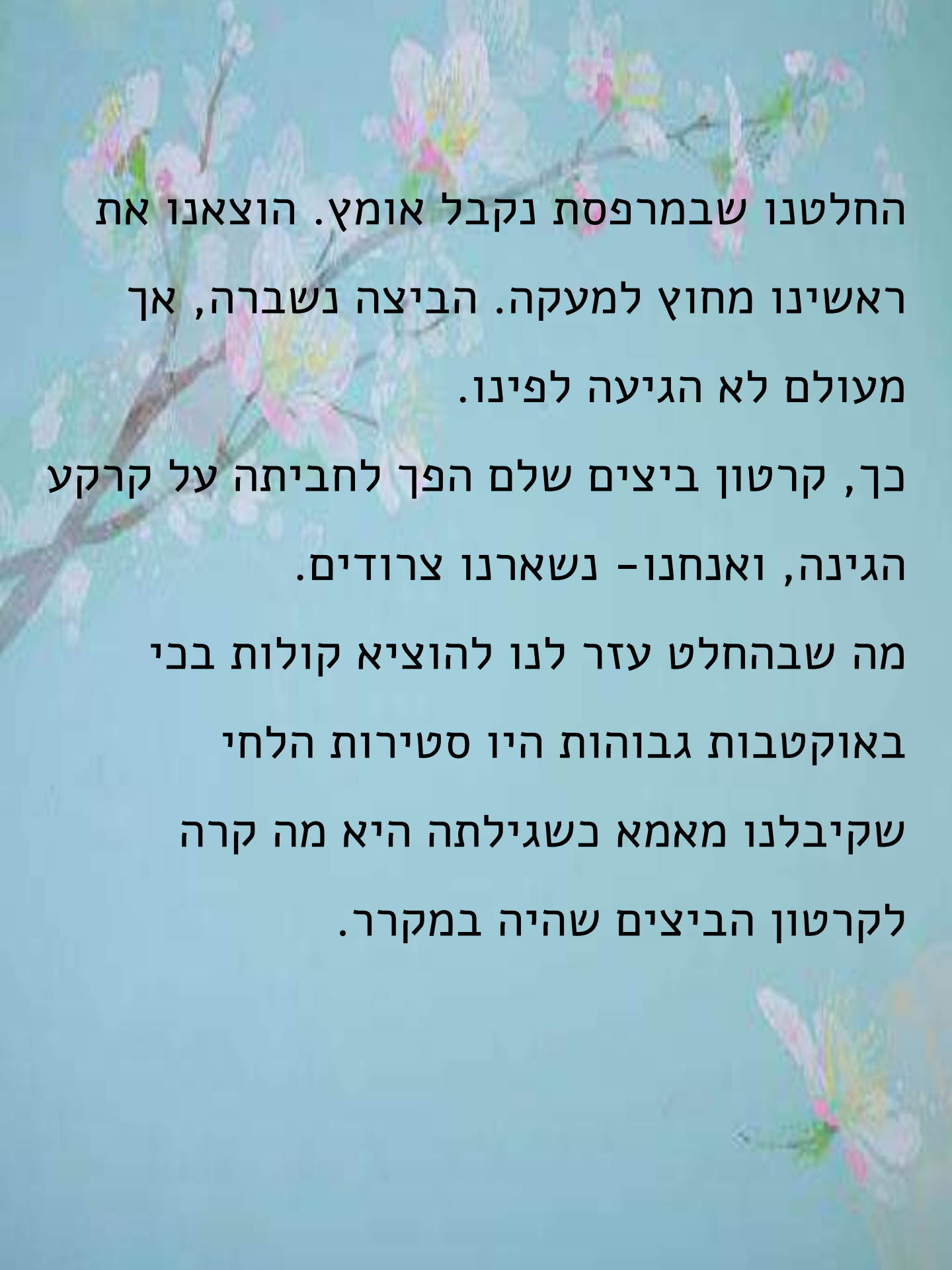
בשיעור זימרה, כן היה כזה דבר פעם, אמרה המורה לאורי שכדי שיהיה לו קול צלול הוא צריך "גוגל מוגל".

– "מה זה בדיוק?" שאלתי את אורי.

– "צריך לשתות ביצים חיות, ככה – פשוט לשבור את הביצה ולשאוב את תכולתה הלא מבושלת... תעזור לי?"

– "בטח" עניתי, "גם אני רוצה קול צלול, נעשה את זה יחד".

ההזדמנות הגיעה למחרת – כשהורינו היו בעבודה. לקחנו שתי ביצים כל אחד. ניסינו קודם ליד הכיור לשבור ביצה, אבל איך שקירבנו את תוכן הביצה לפה – נתקפנו בגועל ומהר מאוד הביצה מצאה את עצמה בכיור. וכך, ניסיון אחד ניסיון הסתיים בצורה עגומה.

החלטנו שבמרפסת נקבל אומץ. הוצאנו את
ראשינו מחוץ למעקה. הביצה נשברה, אך
מעולם לא הגיעה לפינו.
כך, קרטון ביצים שלם הפך לחביתה על קרקע
הגינה, ואנחנו – נשארנו צרודים.
מה שבהחלט עזר לנו להוציא קולות בבי
באוקטבות גבוהות היו סטירות הלחי
שקיבלנו מאמא כשגילתה היא מה קרה
לקרטון הביצים שהיה במקרר.

משחק ה"–הולדדק"

מספרים – "אחת ההרפתקאות הכי כפיות שהיו לנו ברחוב אנטיגנוס היה משחק ה – "הולדדק". שחקני שתי קבוצות יריבות מחפשים האחד את השני בסבך העצים והשיחים בגן הגדול שצמוד למועדון השכונתי.

זחילות בסבך, טיפוס על עצים – והשיא – למצוא

ילד מהקבוצה היריבה ולצעוק – "הולדדק". באחד הלילות, שחקנו אורי ואני. תוך שאני זוחלים תחת השיחים, נגלה לעינינו פתח קטן ומרובע בסלע הגיר שנראה רק בקושי. מלאי סקרנות חזרנו למחרת באור יום עם מלאי של נרות וגפרורים. זחלנו פנימה האחד בעקבות השני. מה שגילינו היה, כפי הבחנתינו, מערת קבורה בת ארבעה כוכים. במשך כמה ימים שמרנו בסוד על הגילוי. כמה ימים לאחר מכן, סיפרנו על כך למחנך והוא הודיע לרשות העתיקות.

הרגשנו גיבורים וגדולים כאשר התבקשנו
להוביל את החוקרים למערה. אורי היה זה
שזחל פנימה לעיני המצלמות, וכשיצא,
ריאינו אותו לרדיו. באותו לילה לא הצלחנו
לישון מרוב התרגשות. הבטחנו האחד לשני
שנמשיך להיות צמד חמד בכל זמן ובכל
מקום. ההבטחה הזו אכן מומשה לאורך כל
שנות הילדות, הנערות והבגרות.

בגרות

2021/3/7 17:14

אורי למד בבית-הספר התיכון 'אורט
חניכים' במגמת מכונאות רכב. את לימודיו
התיכוניים סיים בהצטיינות, ועד גיוסו עבד
כמכונאי במוסך משטרתי. בנערותו היה חבר
בתנועת הנוער ה'עובד והלומד'. אורי שיחק
כדורגל בנבחרת הנוער במסגרת 'בית
הנוער' השכונתי. בשעותיו הפנויות אהב
לרכב על סוסים ולצלם צילומי סטילס
ווידאו. הוא אף הרבה בקריאת ספרים
והעשיר את השכלתו בחוגי ספרות.

שירות צבאי

באמצע חודש פברואר 1972 גויס אורי לשירות
 חובה בצה"ל ובתום הטירונות הוצב בחיל החימוש.
 בשל כישוריו הטכניים נשלח לקורס מכונאי רכב
 ובסיום הקורס הוצב בפלוגת חרמ"ש ששהתה באותה
 התקופה בסיני. אורי הרחיב את הכשרתו המקצועית
 בקורס נגמ"שים, בקורס בוחני רכב ובקורס מ"כים
 של חיל החימוש. חיל החימוש הוא חיל תומך לחימה
 באגף הטכנולוגיה והלוגיסטיקה. עיקר עיסוקו הוא
 תחזוק אמצעי הלחימה של כוחות היבשה. בסיום
 מסלול הכשרתו, הוצב לשרת במפקדת חטיבת
 הצנחנים. במלחמת יום הכיפורים נמנה אורי עם כוחות
 צה"ל שצלחו את תעלת סואץ והתמקמו במשך חודשים
 ארוכים בעברה המערבי של התעלה על אדמת
 אפריקה.

25/10/73

למטבח שלי מאכריכה!

מה שאנחנו אין אחר מוסיף אין בסדר זהו מוסיף לוב
 וסלי הרבה מצב רוח, את פחיתת הריאנונה קיבלתי ואני
 בסניף צוד לא, אבל זה הטוב פנקים לא חסר לי כלום.
 יטלי הכל קטקדלו ליטלות הרבה מנתקבים, תמסרי ב"ט
 חם לאלי, ליובל, לחם ולמזלית (פויכה) אני מקווה
 לי אונקיה בקרוב כפי שאמרתי אני ימצא באספריקה
 כולן אני מרגיש כמי בבית ~~אני~~ יט הרבה מקומות
 יכיה קה אבל אני מרגיש לוביות בבית באמיתי שלי
 בשאר אסוים ב"ט חם וקטניות לכולם שלי אורי.

אין ביתם הסקרה זה לא החובות ב' חודש
לא במידה, היום ואולי בשבוע הבא
מאז בארץ הזאת אחת את המאה
היה מצוץ צחור פשוט לו גראט
ובתחתיו פנה שטן, בארון וזה היצחק
אך הוא "ה' א' מקדשון קללי' בלב
עין כל בחינת.

16/3/78

יום חמישי

הבקר נשמרה חלומה והבוקר עלו
זל בכר מכלל צום, איבני סלומהים
הזיעו לכבר חיל האויר ירד על הכבר,
מיתוק הכבר נראה פלוג למדי ולא
היה ציון בצל במוק, טנח, באוקי יום
טחוק עברו הבוקר, ואז היזשק אין
העצמות משקלם דלי לא היה לו
הרה צמן אחשוב על הבוקר אין בדיוק
שהיו לו נכסיו למצבי חיל, אפניק
צבויים נסיון אקובול חניק במסגרת
חילוקי עולמי גור בעצמיות אפיקלם
חבלות לבנים באוקי אלה יטנו בצב
בטיחיל על הקבול הפקדתי שם חיליה
נרמז בצביות אך במחיות, באוקי זר
במאבני אוחות זר ביה טח צלב
טח געון משה טבול אוקי למחקר בוסני
בטיחיל

כ

נשיא קו
אני נו
לחידוש
תכנית
המשימה
נראית גם
בזמן, שא
לקחי מאו
בפעולה צ
לא תהיה
חסרת סיכ
למה ש
— כלפי פ
ככל שגור
רקע של ה
ראש הממ
והסינגטון
מים, אלא
ארה"ב ול
בימים הא
צפה ועלת
להפריע ל
הטאלה ה
הממשלה
שהממשלה
לא תהיה

נדבקותה במט
הקשר השתל
: היא קלטה
טיים, ודיווחה
שתה עוד לפני
קפה והמשיכה
שעות הלילה.

זרבת מסולה, רע
ינים אשר במסגרת
המובלעת הנצורית.
זהה את היחסים עם
לביתה, עד שהיתה
ולאשת הקשר בינם
מן. הלילה של ה
לילה גדול. למ
זרבות ההודיעה כי
ה לעלות בחיי אדם
יון מנוס מכך. ישר
ב על הרצח בכביש
להתעלם מן המצב
יד הנבול.

השלב הראשון של
אחי משטח לבנון,
אחותה מתחתי את
והבתנאי רק בשני
ול אחד מהם רכון
דיווח במבטור הד
די שאלתי, החייל
על גבי שמיכה
שנתה למרות הקור
רה צעירה. היא
שון, אמר החייל,
תוחזיה לא עמדו

חיילי צה"ל סועדים את לבם בתוך הנגמ"ש, בחפוגה במהלך הקרב. (צילום: שעיית סגל)

בשנת 1983 נשלח אורי לקורס קצינים בסיסי
ואחריו לקורס קציני חימוש אותו סיים
בהצטיינות. הוא הוצב כקצין חימוש. לבקשתו,
הועבר לשרת בבסיס סמוך לביתו – למשפחתו,
שם שירת כקצין חימוש עד יומו האחרון.

חברו מוטי אשקבן

מוטי מספר שהם הכירו בחטיבה 401 והיו חלק מלוחמי החטיבה שמוקמו לאורך סיני וישבו על גדות תעלת סואץ.

מוטי מתאר את אורי כחיל מקצוען, אחד כזה שכל מפקד רוצה בצוות שלו, כמדריך מבוקש וכבחור עם לב גדול שאהב להיות גם במרכז הצחוקים-
"הוודמו"

משפחה

אורי היה איש משפחה - , בעל, אב, בן ואח
למופת. יד ימינם של הוריו, איש סוד וחבר
לאחיו. כאבא, השרה אורי בביתו אווירה של
חום ובטחון. הוא תמיד מצא פתרון לכל משבר
ברוגע ובחוכמה וידע לגשר על חילוקי הדעות.

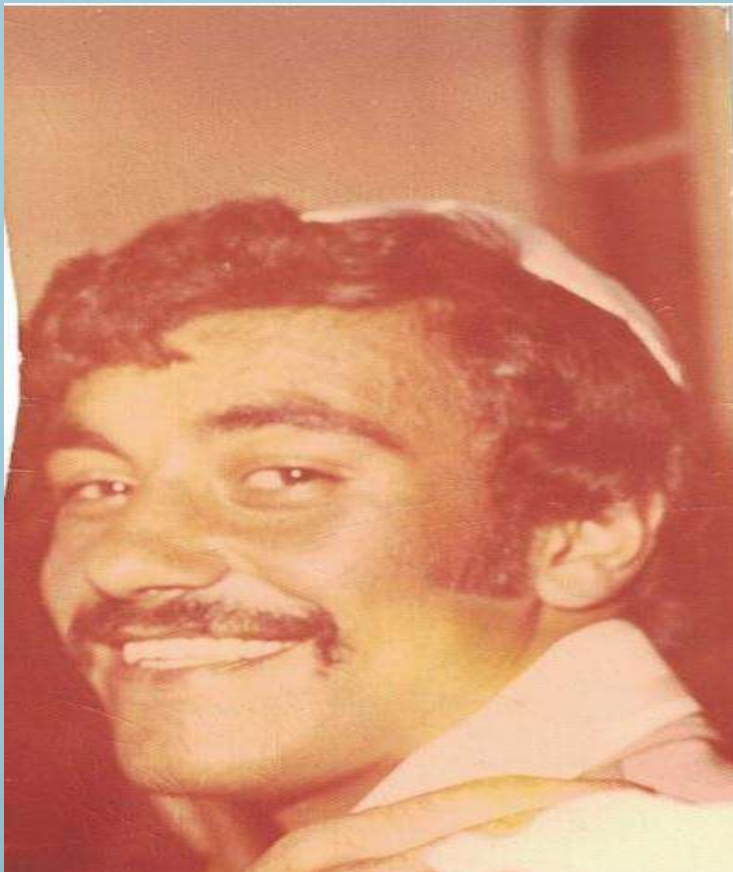

כרמלה אשתו

ההיכרות שלי איתך אורי הייתה בשלבים.

כשהייתי נערה בת 16, הצטלבו דרכינו לראשונה בעין פשחה. הייתה זו היכרות בסיסית נחמדה. יום לפני שהתגייסתי, חלפת ליד ביתי (בטוחה שבכוונה), כשאתה נוהג בג'יפ, וכשזיהית אותי עצרת. החלפנו כמה מילים. לי היה ברור שאתה תהיה בעלי. כעבור שלושה חודשים התקשרת אלי ואמרת שיש ברשותך כרטיס טיסה עבורי ושביקשו ממך ללוות אותי לסיני. לחטיבת 401 הגענו יד ביד.

עיניים שלי - יהודה פוליקר

אל תבעסי, עיניים שלי
קמתי ממך ללכת
ארץ אחרת
עיר שאין בה אותך
שם אתהלך בלי בית.

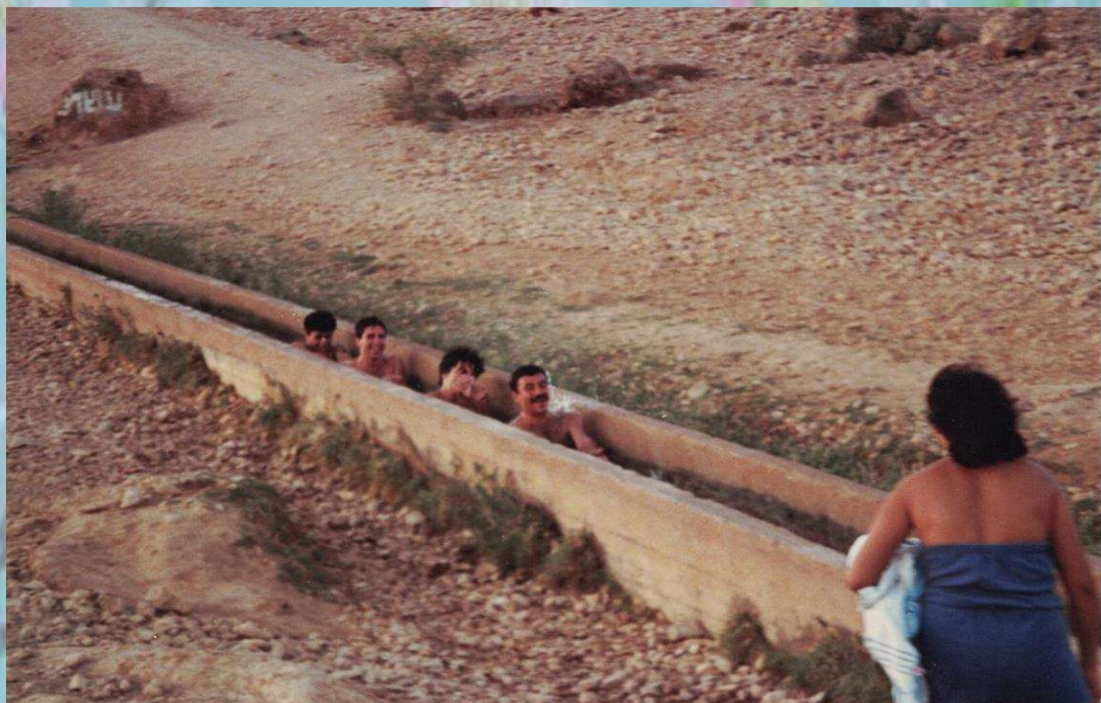
אל תחכי שנים אין ספור
פעם אשוב על כנף ציפור
יום עוד יבוא
בין כה וכה
סוף לנדודי יביא איתו.

אל תחכי עיניים שלי,
אש בדרכים שורפת,
טעם שפתייך
חום גופך בגופי,
כלום לא יאבד ממני.

אל תחכי שנים אין ספור...

מירק הכמוסטה

מלונים:

3 חבילות עלי סלק (טרפסילקה)
חתוכים שטופים ונקיים

2 כפות גדושות שום טחון

ליטר מיץ לימון סחוט טבעי

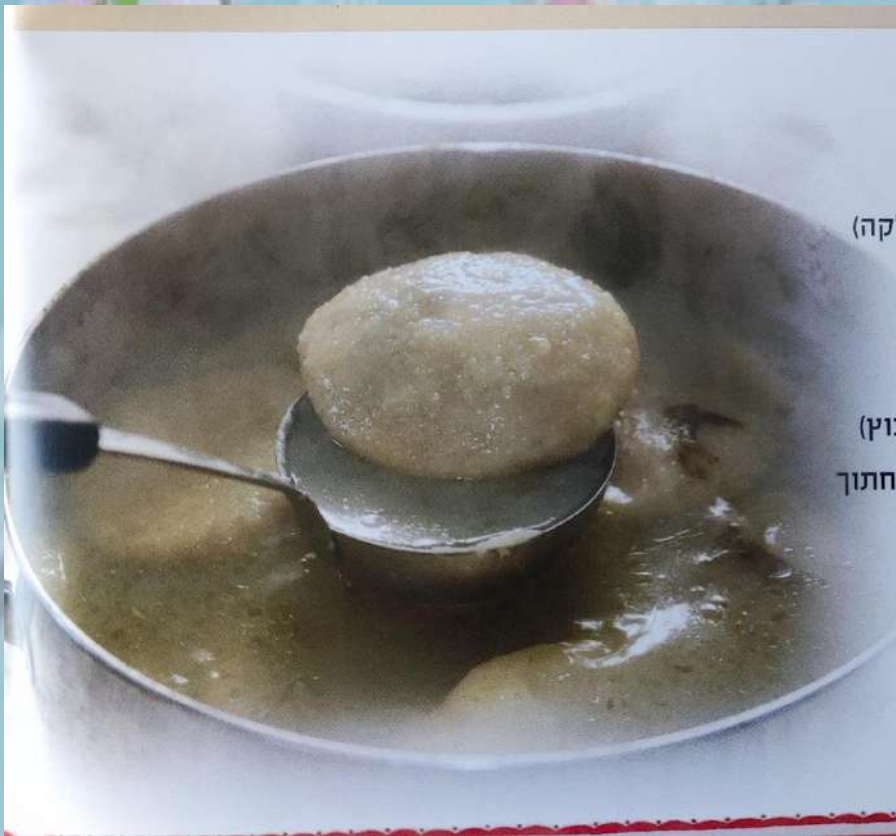
בצל אחד חתוך גדול (לא קצוץ)

בצל ירוק על פי העין שטוף וחתוך

5 קישואים חתוכים לרבעים

3 לפתות חתוכות לרבעים

רבע כוס שמן

ה'חמוסטה' –

האוכל המועדף והאהוב ביותר על
אורי. בכל יום שישי בצהריים כשנשאר
אורי בבסיס, היה מדמיין את ריח
הקובה עולה באפו.

ישר

לחיות איתנו:

1 ק"ג אורז שטוף ומסונן

חצי ק"ג בשר מס' 2 חתוך לקוביות קטנות או טחון גס

2 עגבניות בינוניות בשלות חתוכות לקוביות קטנות

1 חציל קטן חתוך לקוביות

4 קישואים חתוכים לקוביות

צרור בצל ירוק קצוץ דק

צרור עלי כרפס ללא הגבעולים קצוץ דק

שמן, מלח ופלפל שחור

כף גדושה רסק עגבניות

ריקת איתנו:

עלי גפן שטופים ונקיים

6 עגבניות בשלות ריקות מתוכן *לשמור את "המכסה"

5 קישואים קלופים וריקים מתוכן *לשמור את "המכסה"

6 בצלים גדולים לקלוף ולחתוך את הראש. בעזרת סכין חדה לחרוץ את הבצל עד אמצעו (מלמעלה למטה) להרתית, לצנן ולהפריד את השכבות

עלי כרוב דקים מורתחים, דקים ללא העורקים

*את תוכן העגבניות והקישואים לקצוץ להוסיף לתערובת המילוי.

אופן ההכנה:

לערבב את הירקות הקצוצים עם התבלינים, להוסיף שמן גדושה רסק עגבניות

להתחיל במילוי הבצל ולהקפיד שהפתח יהיה סגור היטב, מני בתחתית הסיר את הבצלים הממולאים צמודים כדי שלא יפ במהלך הבישול.

כרוב: למלא, לגלגל וסגור היטב, להניח על הבצלים.

קישואים: למלא ולסגור במכסה, להניח על הכרוב.

עגבניות: למלא ולסגור במכסה, להניח על הקישואים.

עלי גפן: למלא, לגלגל ולהדק היטב, לשים על העגבניות בצפי

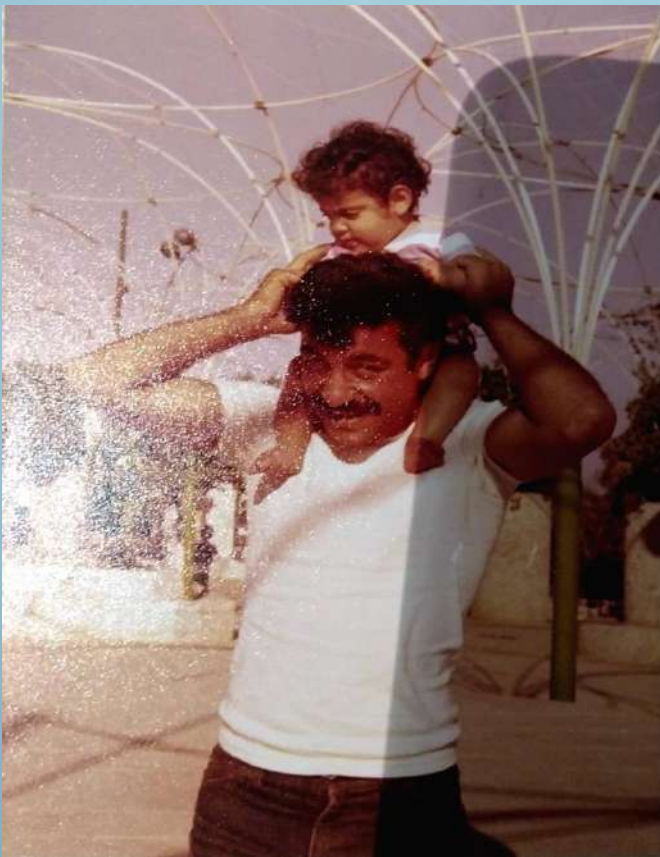
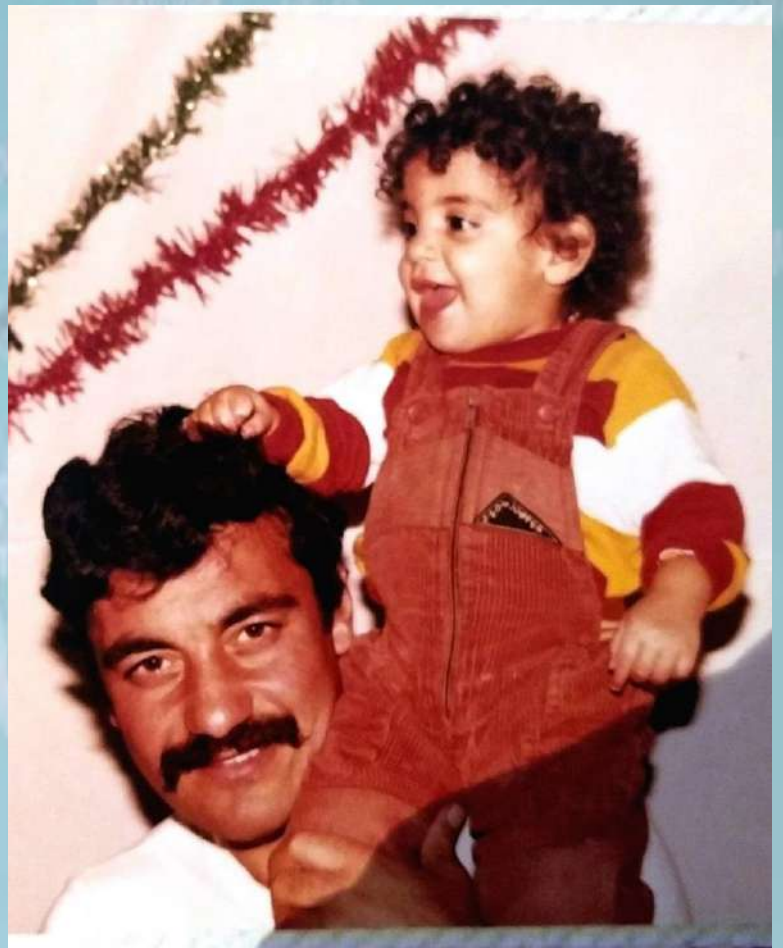
לא למלא את הסיר עד קצהו כדי להשאיר מקום לרתיחה.

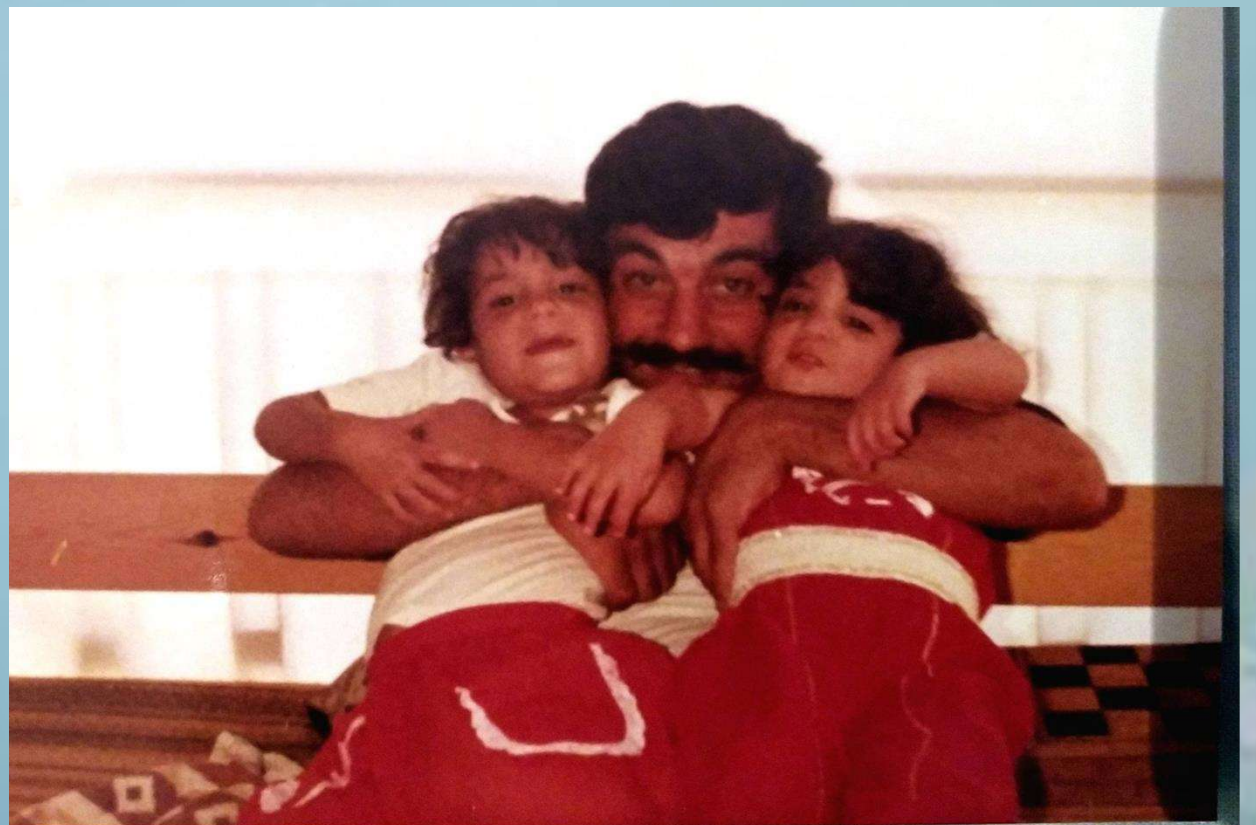
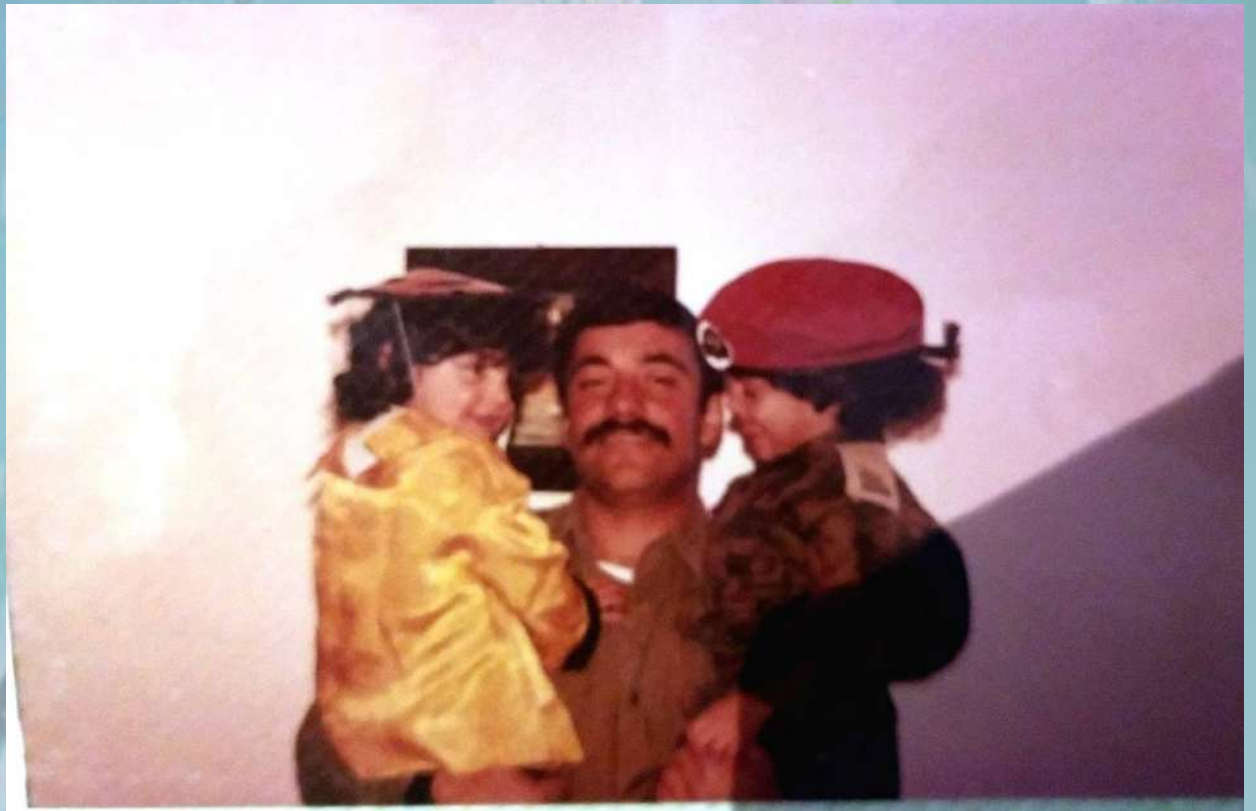
למלא את הסיר במים עד גובה הירקות, להוסיף כוס מיץ ל טרי. להביא להרתחה ולהנמיך לאש קטנה עד שנגמרים הנוז

היפוך מוכן כשעה לאחר הרתיחה. מומלץ להשאיר על הפ לעוד שעה על מנת לקבל בצל שחום ורך.

"אורג'ה" קציצות ירק מאונות

מלכודים:

חצי קילו בשר טחון (אפשר גם בלי)

1 בצל קצוץ דק

1 ביצה

צור פטרוזיליה קצוץ דק

מעט הל טחון "על קצה הכפית,

"כא רש קוצ'קסה..."

הלבן של החלה שנשארה משבת,

"בגודל תפוז"

מלח ופלפל שחור

עגבניה ללא התוכן

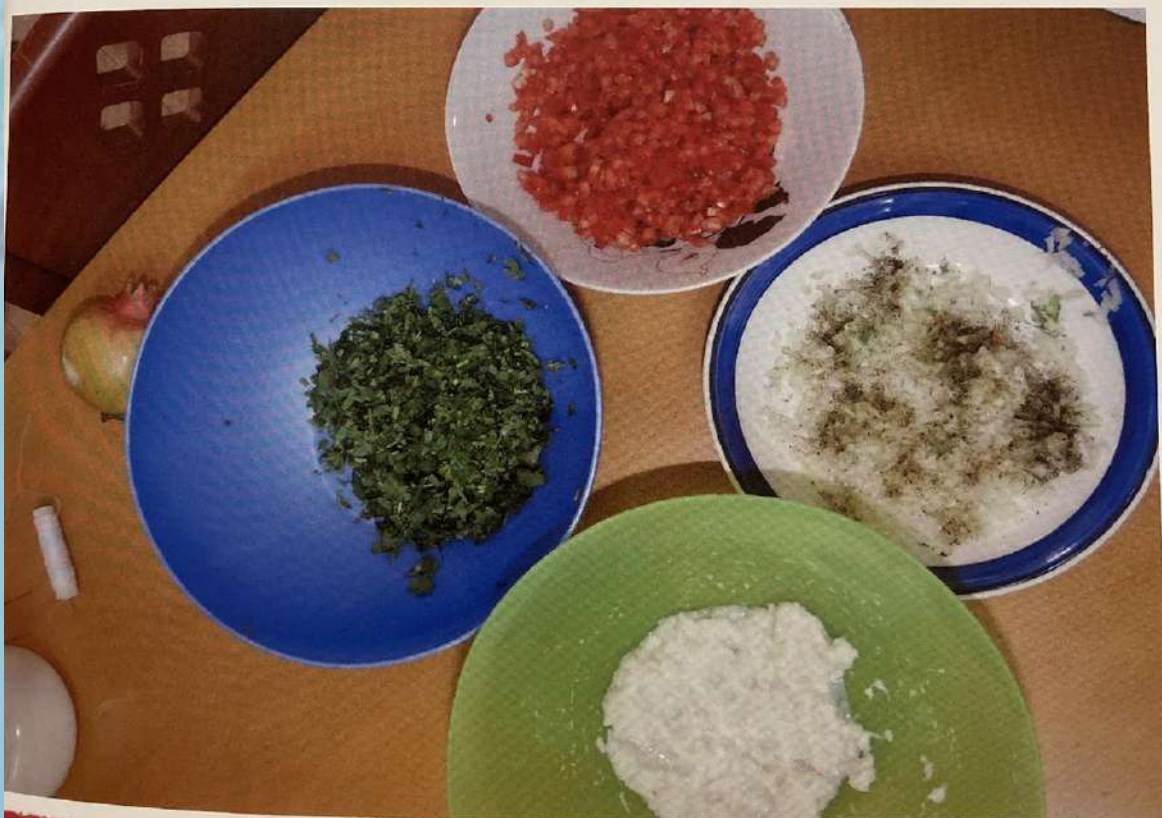
אלון ההכה:

להרטיב ולסחוט היטב את החלה, לפורר ולערבב ביחד עם הבשר, הבצל, הביצה, הפטרוזיליה, המלח, הפלפל וההל עד לקבלת תערובת אחידה. להכין קציצות עגולות או מאורכות.

לטגן בשמן, (לא ממש רותח) להניח על מגבת נייר לספיגת השמן.

אבא אהב להכין חתיכות עגבניה עם עמבה, לשים בפיתה עם הקציצה ולאכול ביחד עם טורשי, נישנוש של אחר הצהריים...

אפשר להוסיף כל ירק קצוץ שאוהבים, קישוא, כרפס או עגבניה ללא תוכן.

אורי אהב 'אורג'ה'. תמיד כשחזר מהצבא ביקש מאימו שתכין לו או שתשים לו בתוך סנדוויץ עסיסי שיקח כצידה לבסיס.

הנצחה

אתרי הנצחה

במסגרת רצון המשפחה להנציח את זכרו של אורי בדרך ההולמת את אישיותו, יצרה היא פינת חמד ליד מושב נס הרים, ממנה נשקף הנוף אותו אורי אהב כל כך.

במקום, הניחו אבן ירושלמית עליה נחרטו המילים "מה שהאדם מכנה מוות האל מכנה פרפר" (ריצ'ארד בכ מתוך הספר ג'ונתן לוינגסטון "השחף")

לעיתים מזומנות התכנסו שם כל המשפחה כדי לזכור ולהזכיר, וכדי לחשוף בפני הדור הצעיר את דמותו המיוחדת של אורי. כמובן שבכל יום

עצמ

מספרת המשפחה -

לאחר 10 שנים הגלעד נהרס והפך לאתר

בנייה, ולכן חיפשנו מקום חדש. מצאנו אתר

פראי שנשקף ממנו נוףם של הרי יהודה.

ניקינו וטיפחנו את האזור וביקשנו מחברת

קק"ל שיבנו שם ספסלים.

אור, בנו של אורי, מצא אבן מיוחדת, עליה

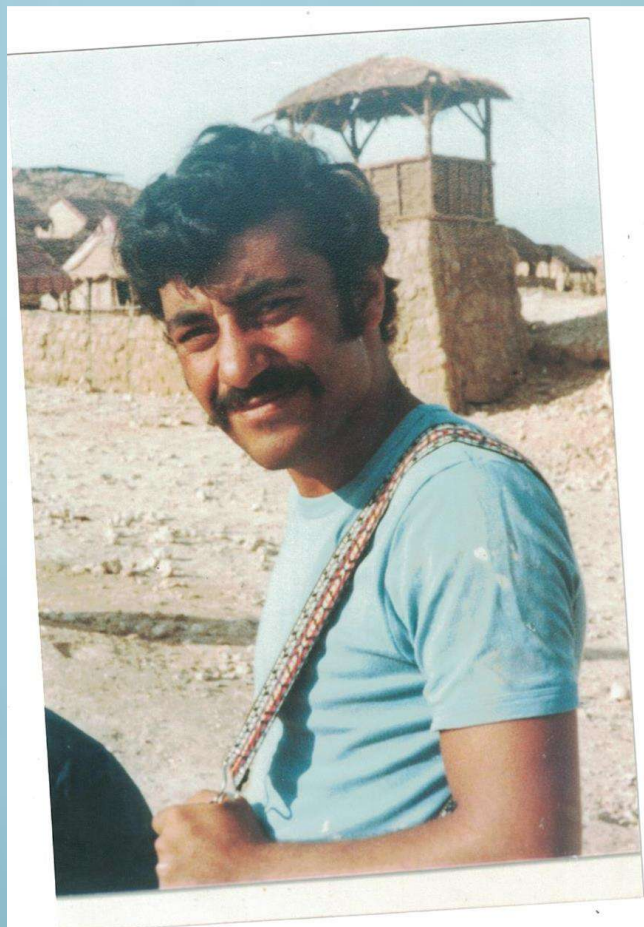
נחרטו הפרטים האישיים של אורי. גם שם אנו

נפגשים בכל יום עצמאות ומדי פעם בפעם גם

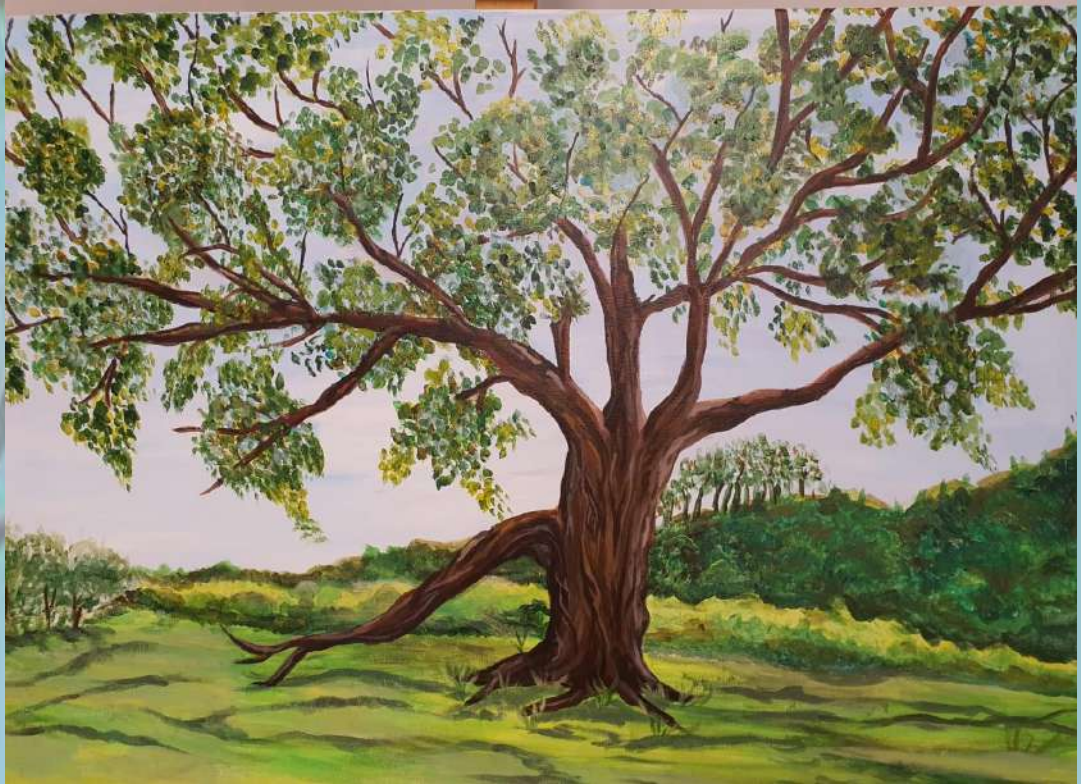
בשבתות אביביות.

כרמלה אשתו

תאריך 1 תאריך 1

תאריך - 12 שנים של ביחוד

12 שנים של הסתייגות

הפסדו לאורכת יחסים שנמשכת

הם פני שנים רבות -

ותאמת לעצם 1

כרמלה
10.3.21.

איה בתו של אורי

אבא,

כל מילות הפאר וההדר עליך כאדם לעולם
לא יוכלו להחזיק את עוצמת הכאב שלי על
לכתך ממני.

אף רוח לעולם לא תוכל לקחת איתה את כבודות
הגעגוע שלי אליך.

אף טיפת מים לא תרווה את הבור שנפער בי
ומתקיים עד היום.

מוצקות חסרונך לא תימוג בשום ערפל ושום
שאון לא ייקח את חסרון האוזן מלשמוע אותך
קורא בשמי.

לא מתרגלים, זה לא מתעמעם, ושום דמעה לא
מרכבת את זה.

אני מצטערת שאני לא יודעת עדיין לתת לך
ללכת. אולי זה כי עדיין לא הבנתי איך לקרוא
לך לבוא אלי בחלומות.

אני מצטערת שעדיין לא הפסקתי לבקש
סימנים שאתה שומע אותי ואתה איתי. אולי
זה כי עדיין לא הסכמתי ללמוד שאתה מת.
יש לך סולם ארוך שמגיע עד השמיים וכל מה
שאני כל הזמן מנסה לעשות, זה לקצר לך
אותו בחזרה לכאן.
אני מצטערת, אני עובדת על זה.
שלך לתמיד, פאפי.

שרי בתו של אורי

נפגשנו אבא ואני לפני שנתיים וחצי,
באוגוסט

2017 כשהייתי בהריון.

בבוקר, פתאום סחרחורות, חזקות מהרגיל.
בלילה, הוא הופיע כאלומת אור חזקה, בחור
שחור, מלמעלה – למטה והקול שלו ממלא את
החלל כל כולו – "זה יהיה קשה אבל אני
אעזור לך"

בדיקות הדם יומיים אחרי כן איששו את מה
שכבר ידעתי. העובר כבר לא איתי.

חודשיים אחרי כן חיכיתי לו שוב, כי גם
הפעם,

הסחרחורת הייתה שונה מהרגיל.

אבל הוא לא חזר.

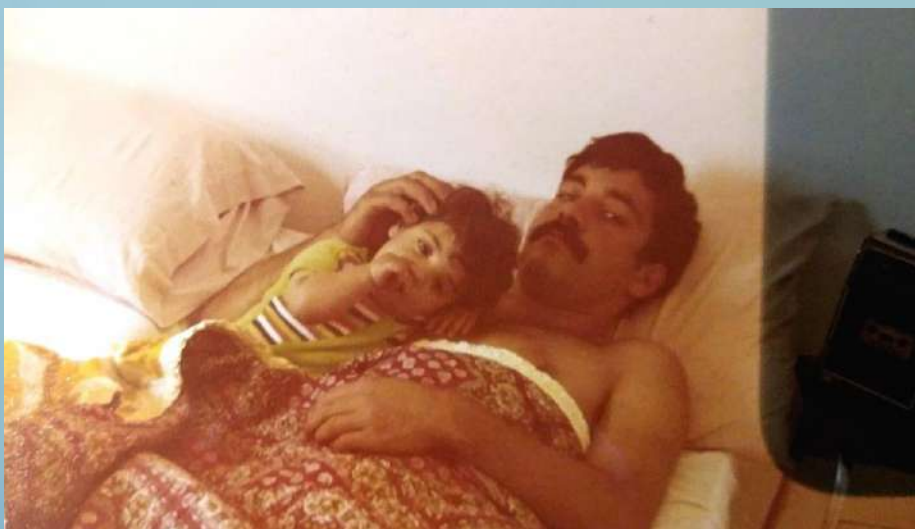
גם לא בשלישית.

בפגישתנו הבאה, הוא הגיח פתאום מתוך הים
(מכירים את הגיחה של אריאל מהמים כבת
אדם לראשונה?) על משולש חוף מבודד
מתקרב אלי ומשתעל.

עם כל שיעול הוא מתקפל ומתכווץ יותר. ואז
הוא מת על החוף. שוב.

הוא מת המעצבן הזה. לא יכול להישאר
קצת ???

שבוע אחרי, אישרו את ההיריון הרביעי שלי.
סוער, (זוכרים את הים?), מתיש, הכי מסוכן
שהיה לי. "קיסרי חירום. שניכם בסכנת חיים".
אבל הם, לא ידעו את מה שאני ידעתי. לא
אמרתי להם שאבא איתנו. ממש פיזית בתוכי.
ניצחנו, עברי ואני – אבא, עברי ואני.
ניצחנו, ונדמה לי שהם מכירים אחד את השני.
מכירים טוב.

אור בנו של אורי

אבא,

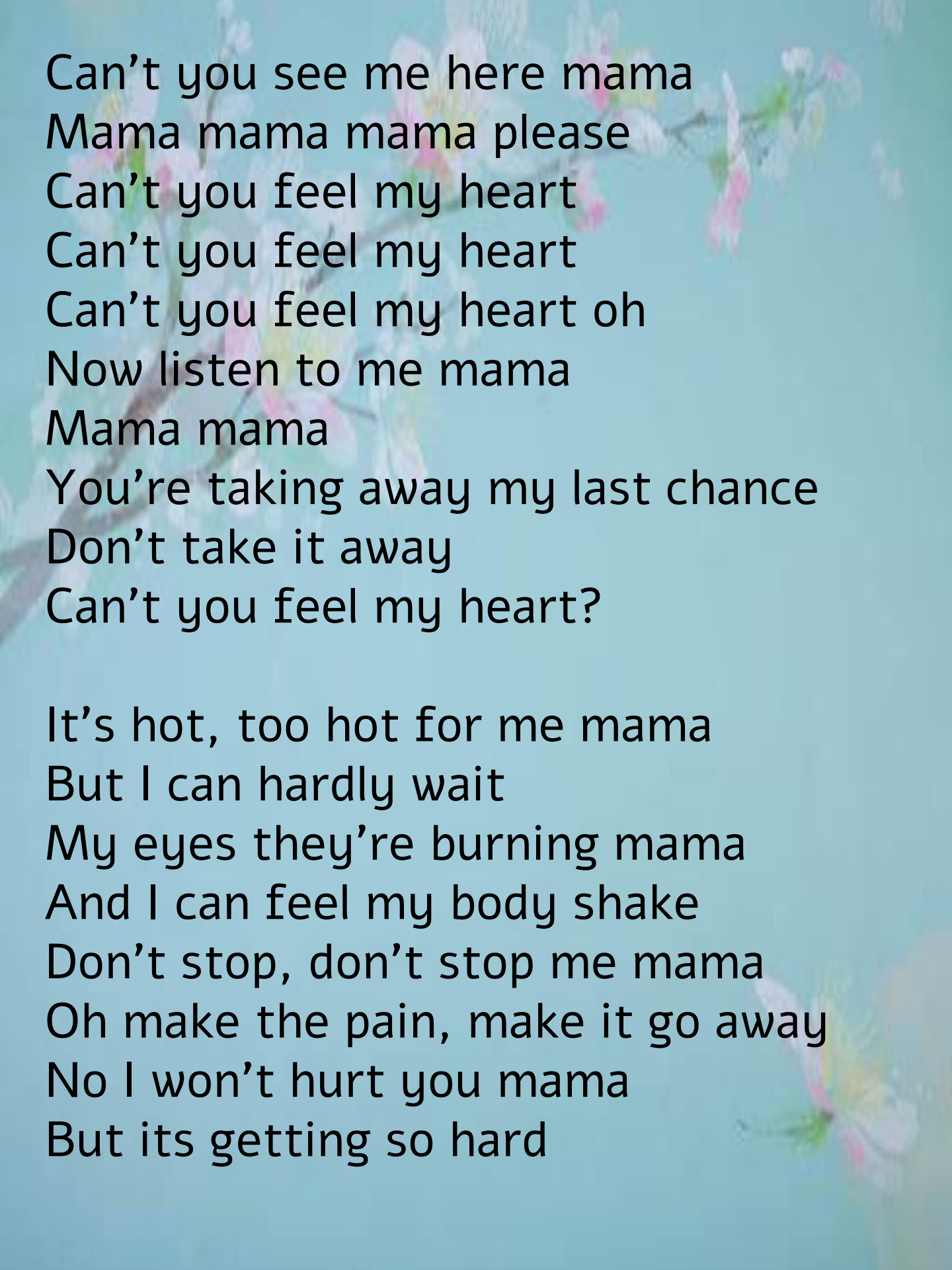
לא הכרתי אותך, אבל אתה חלק ממני וממי שאני. לאורך כל השנים, הרגשות והתחושות שלי כלפיך נעים מגעגוע וחוסר לכעס ותסכול. כך או כך, דע לך, שהזיכרון שלך הותיר לי מורשת שאני מאוד גאה בה ושבזכותה אני משתדל לחגוג את החיים בכל יום מחדש ביחד עם בנותי – נכדותיך, שאני עושה הכל כדי שיהיה להן את מה שלי לא היה – אבא.

Genesis – Mama

I can't see you mama
But I can hardly wait
Ooh to touch and to feel you mama
Oh I just can't keep away
In the heat and the steam of the
city
Oh its got me running and I just
can't brake
So say you'll help me mama
Cos its getting so hard

Now I can't keep you mama
But I know you're always there
You listen, you teach me mama
And I know inside you care
So get down, down here beside
me
Oh you ain't going nowhere
No I won't hurt you mama
But its getting so hard

Can't you see me here mama
Mama mama mama please
Can't you feel my heart
Can't you feel my heart
Can't you feel my heart oh
Now listen to me mama
Mama mama
You're taking away my last chance
Don't take it away
Can't you feel my heart?

It's hot, too hot for me mama
But I can hardly wait
My eyes they're burning mama
And I can feel my body shake
Don't stop, don't stop me mama
Oh make the pain, make it go away
No I won't hurt you mama
But its getting so hard

אחיו אלי

יום הזיכרון לחללי צה"ל

יום קשה לכולנו, והכי קשה לאמא. הצפירה שמפלחת את האוויר וקורעת את הלב, הטקס, הבכי החרישי על האבן השטוחה והחלקה, המפגש עם החברים מהצבא, הדלקת נר נשמה וחיפוש הכוחות לקום ולחזור לשגרת החיים.

מסורת היא במשפחתנו שאחרי הטקס בהר הרצל מגיעים כולם לבית אמי לאכול ארוחת צהריים של נחמה. סיר קיצ'ורי (אורז עם עדשים אדומות) גדול ומהביל מונח על השולחן, ועל ראש גבעת האורז מפוזרים שיני שום מטוגנות ומוזהבות. סלט ירקות צבעוני קצוץ גס וגביעי אשל ושמנת מפוזרים על השולחן, לצד חביתיות גבינה מיוחדות שעשויות מגבינה מלוחה מיוחדת שאמא קונה בשוק מגוררת היטב על ביצים טריות. את התערובת הזו אמא מניחה במיומנות בתוך המחבת הרותחת ויוצרת חביתיות עגולות וזהובות, כשהגבינה שנמסה בפנים הופכת את החביתיה למעדן.

יושבים ואוכלים כולם ביחד - אמי, אחותי,
אחיי וילדיו של אורי, במין ערבוביה שכזו.
אני מרגיש "ריחוף" מיוחד ביום הזה,
ובשעת הארוחה אני מדמיין את אורי אחי,
יושב כאן צוחק ומשתתף בשיחה. רואה אותו
בעיני רוחי. "בוא תאכל", אני אומר ללא
קול. עיניו מחייכות והוא נד אלי בראשו
כמאשר ברצון את ההתכנסות שנועדה
לכבודו. "אחי, תאכל, הדמעות שלה תיבלו
את האוכל הזה. זהו אוכל של אובדן אך גם
של נחמה" כך הוא אומר לי מבלי לדבר אלי.
מילותיו מרחפות לעברי. אני מפנה את מבטי
לאמא שמסתכלת עלי, כאילו מבינה ויודעת
עם מי דיברתי ... כשאני מפנה את ראשי
שוב אל אורי אחי - הוא הולך ונמוג ...
רק עיניו המחייכות נשארות מולי עוד זמן
רב.

יהי זכרך ברוך אורי אחי.

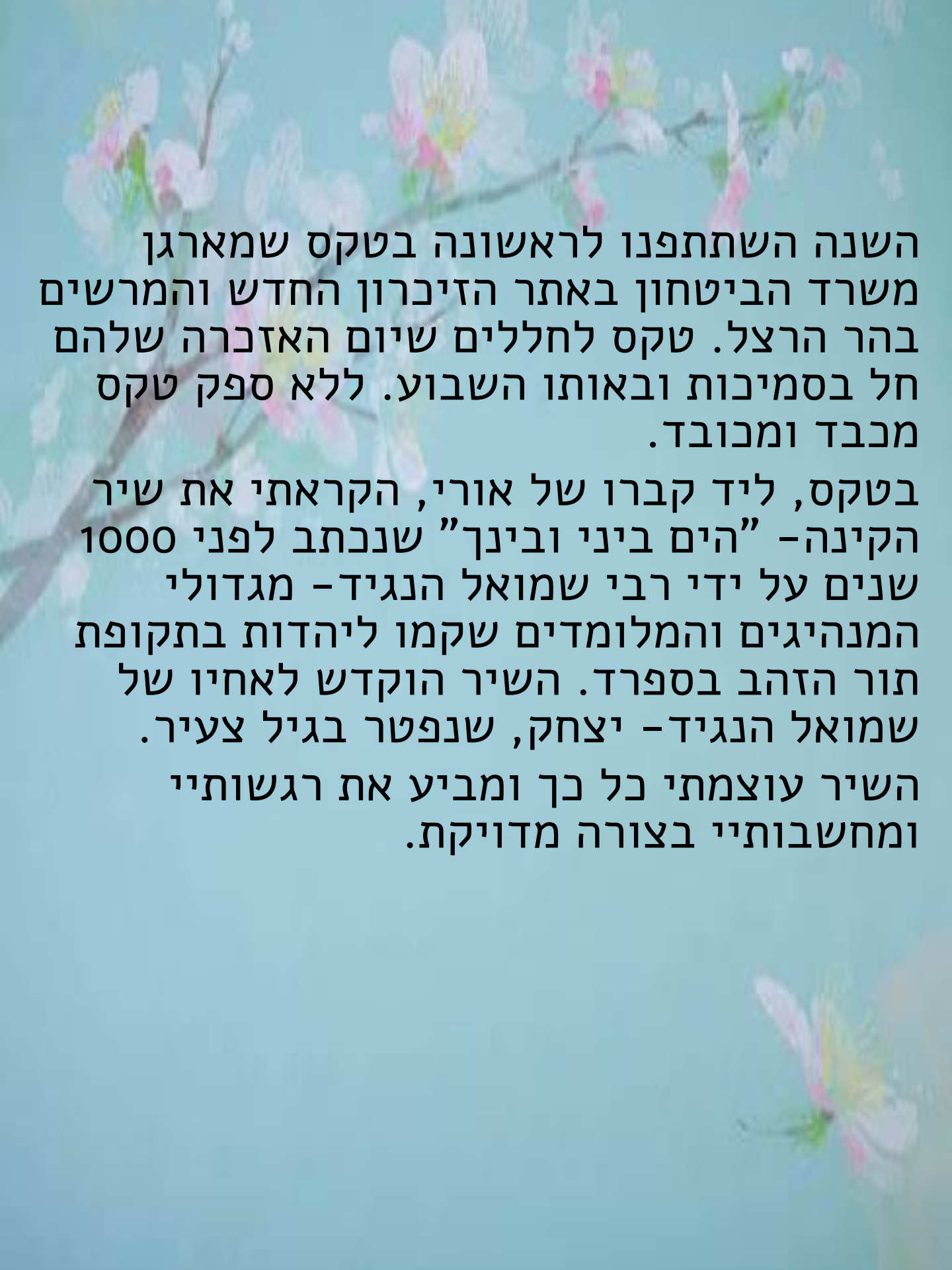
השנה, שני הימים המשמעותיים האלו נפגשו
והתמזגו ליום אחד - יום האזכרה לאורי אחי,
ויום ההולדת שלי.

יום אחד של מוות,
ויום אחד של חיים.

32 שנים של זיכרון יום יומי. והזמן לא מרפא
ולא משכיח.

הילדים גדלו, התחתנו והביאו ילדים
משלהם. שיער שיבה מתפשט על ראשי
האחים (למי שנשאר שיער...). ואילו אתה -
נשארת כפי שאתה, גבר בן 33 במיטב
שנותיו. קצין בצה"ל ואב גאה לשלושה
ילדים.

מתגעגע אליך עד כלות אורי אחי הקטן.

השנה השתתפנו לראשונה בטקס שמארגן
משרד הביטחון באתר הזיכרון החדש והמרשים
בהר הרצל. טקס לחללים שיום האזכרה שלהם
חל בסמיכות ובאותו השבוע. ללא ספק טקס
מכבד ומכובד.

בטקס, ליד קברו של אורי, הקראתי את שיר
הקינה - "הים ביני ובינך" שנכתב לפני 1000
שנים על ידי רבי שמואל הנגיד - מגדולי
המנהיגים והמלומדים שקמו ליהדות בתקופת
תור הזהב בספרד. השיר הוקדש לאחיו של
שמואל הנגיד - יצחק, שנפטר בגיל צעיר.
השיר עוצמתי כל כך ומביע את רגשותיי
ומחשבותיי בצורה מדויקת.

שתי כוסות קפה של מלחמה.

אחי הצעיר אורי. שנה ושלושה חודשים
מבדילים ביננו. תמיד היינו יחד, כל מה
שעשיתי - עשית אחרי. מהיום שאני זוכר את
עצמי, אתה איתי, אנחנו יחד. תמיד כיתה אחת
מתחתי, בגן בבית הספר היסודי והתיכון.
בצבא הלכתי לחימוש - ואתה אחרי, כל קורס
שעברתי בצבא מיהרת לעבור אחרי.

מלחמת יום הכיפורים הפרידה בינינו - אני
ברמת הגולן ואתה בסיני. אמא בוכה בבית
בירושלים. שני בניה במלחמה. אני נפצעתי
אחרי שבועיים של לחימה ואתה המשכת
להילחם בתעלה ואחר כך בראש הגשר שחצה
את התעלה. לא שמענו ממך דבר. החלטתי
לברוח מבית החולים בנהריה כדי להגיע אליך.
אחרי יומיים אני מוצא את עצמי במצרים
מטפס על גבעה שמעבר לתעלה.

"שם נמצאת היחידה שלו", כך אמר לי קצין
המודיעין שאיתו תפסתי את הטרמפ האחרון.

בפסגת הגבעה החולית נעצרתי לנשום אוויר
ולקשור מחדש את התחבושות ביד וברגל
שנפרמו. כשהשקפתי לעבר קבוצת האוהלים
במורד הגבעה, ראיתי חייל מכין קפה על גזייה
כשגבו מופנה אלי. אי אפשר היה לטעות – זה
היית אתה – אחי הקטן. התקרבתי והתיישבתי
לידך, ואתה בנונשלנטיות, מבלי להסיט אפילו
מבט, אומר לי: "ידעתי שתבוא, הקפה
בשבילך..."

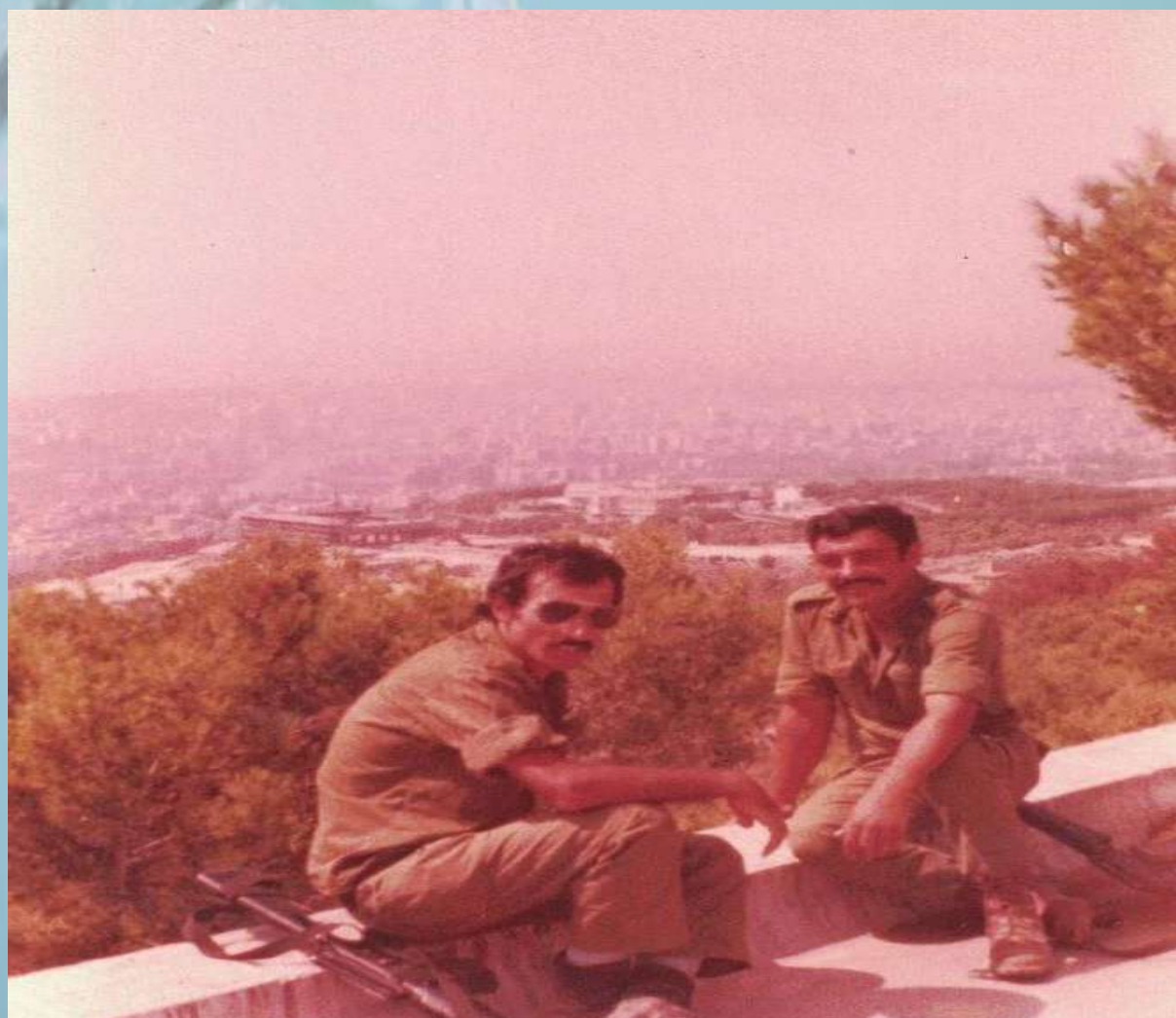
אח, איזו פגישה.

זו הייתה כוס הקפה המלחמתית הראשונה
שלנו.

אני מתחתן, אתה מתחתן אחרי. כרגיל... אני
עובר לגור בשכונת רמות ואתה בא לגור שם
אחרי. כרגיל... באותו בנין, באותה הכניסה.
נולדה לך בת, והפעם אני אחריך...

אורי ואני על רקע העיר
ביירות.

· כוס קפה מלחמתית שנייה ·

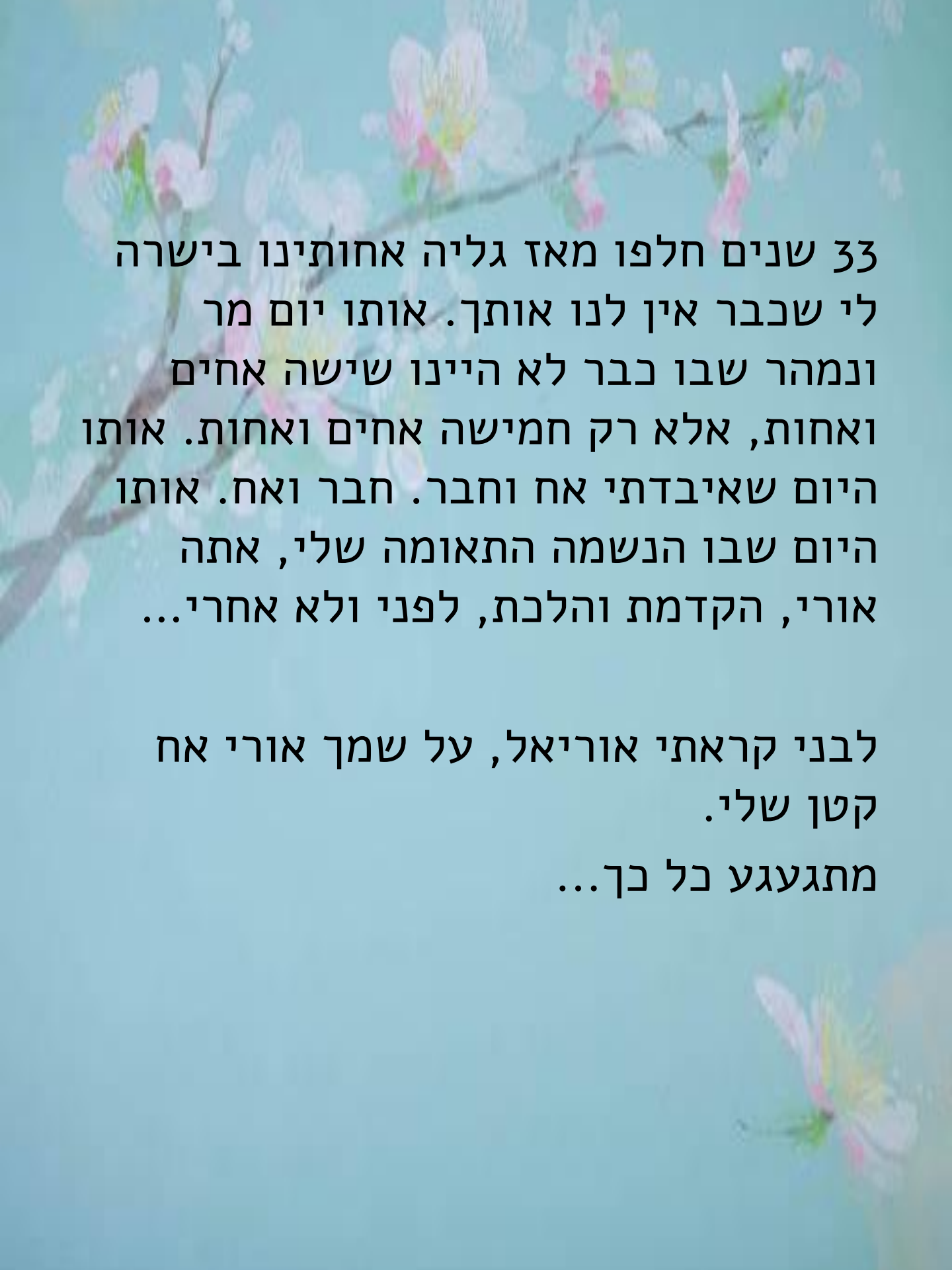
מלחמת לבנון הראשונה. אורי, אתה משרת
בקבע. אני אזרח שרץ להתנדב למילואים,
שכן לא קראו לי בגלל הפרופיל הנמוך שלי.
עם פרוץ המלחמה - אתה כמובן כבר בפנים.
תוך כדי לחימה אני מברר איפה האח יקיר
לי, "וילה בפאתי ביירות" - כך קצין
המודיעין אומר לי. באחת ההפוגות אני נוסע
לוילה ההיא, עולה במדרגות ומריח ריח של
קפה טרי... "לקח לך הרבה זמן לבוא, יאללה
בוא נשב במרפסת יש נוף נהדר של כל
ביירות"... זו היתה כוס הקפה המלחמתית
השניה שלנו.

אתה משתחרר ומצטרף אלי בעבודה בהפקות
סרטים. חוויות אין ספור עברנו יחד. האח
הקטן נהיה גם החבר הכי טוב. אין דבר שלא
ידעתי עליך, שלא ידעת עלי.

חזרת לשרת בצבא, קצין חימוש, גאוות
המשפחה.

אורי בכניסה לוילה בביירות

33 שנים חלפו מאז גליה אחותינו בישרה
לי שכבר אין לנו אותך. אותו יום מר
ונמהר שבו כבר לא היינו שישה אחים
ואחות, אלא רק חמישה אחים ואחות. אותו
היום שאיבדתי אח וחבר. חבר ואח. אותו
היום שבו הנשמה התאומה שלי, אתה
אורי, הקדמת והלכת, לפני ולא אחרי...

לבני קראתי אוריאל, על שמך אורי אח
קטן שלי.

מתגעגע כל כך...

אחיו נחצ'ה

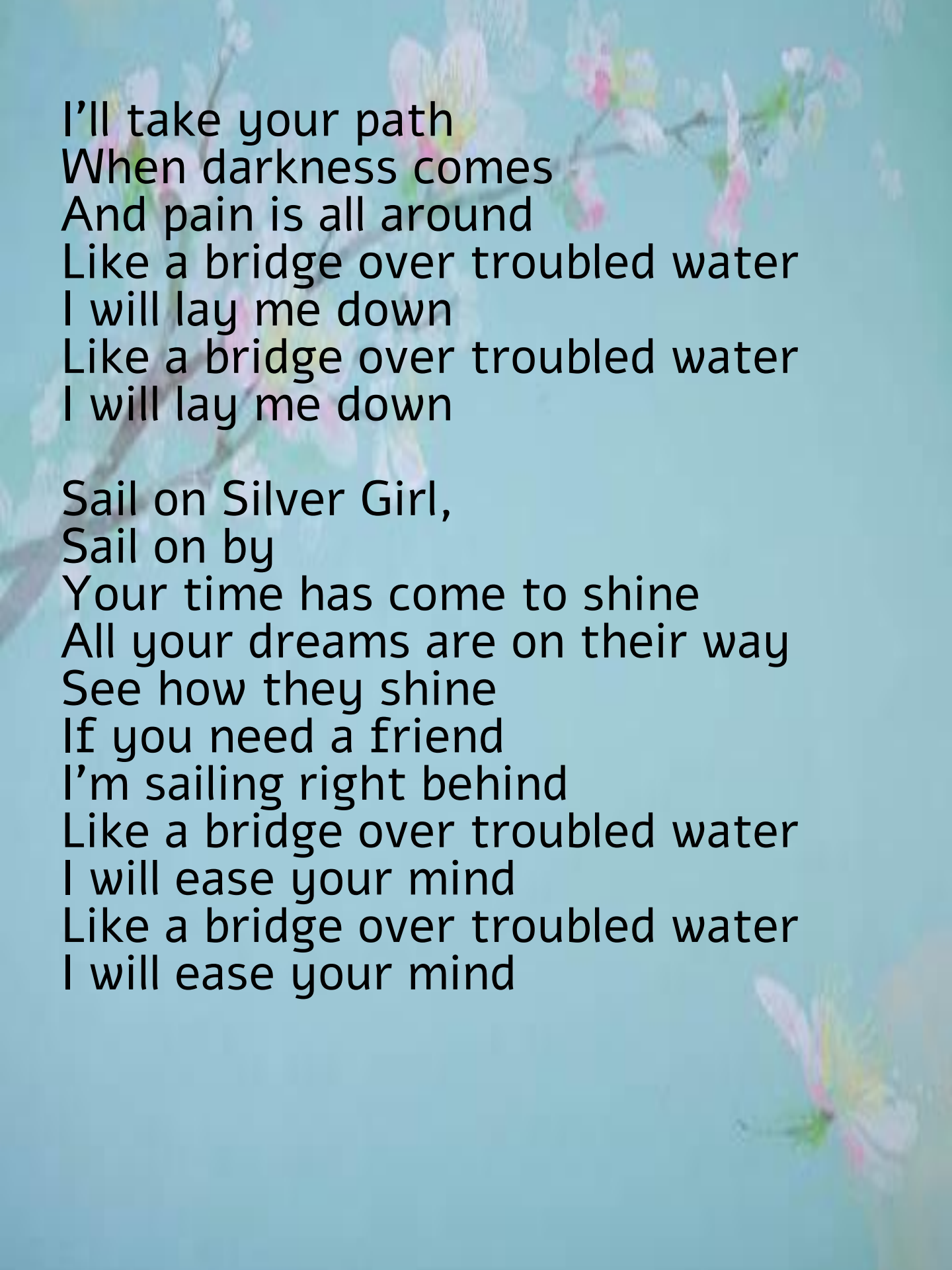
לעולם יהיו חקוקים בזכרוננו ערבי שישי אחרי
ארוחת הערב עם ההורים. היינו מתקבצים אצל
אורי וכרמלה בביתם שברמות, יושבים בסלון
סביב השולחן הארוך עם הילדות של אלי
ואורי, וכל אחינו ואחותינו ומשחקים crazy
eights. המשחק באמת היה משוגע. צחוקים
וצעקות שמחה מפי המנצחים מעורבים
בקריאות תדהמה וייאוש של המפסידים.
בתוך כל המהומה חמק לו אורי לשירותים.
כשחזר, החל אחד האחים גועה בצחוק ומצביע
על אורי. כשהבטנו באורי הוא חיך כשחסרה
לו השן הקדמית- פשוט חור שחור באמצע
החיוך הלבן. כולם התגלגלו מצחוק. אורי פשוט
כיסה את השן עם קליפה שחורה של תמר.
זה היה אורי שלנו עם חוש הומור מטורף, שמח
וטוב לבב.

Simon & Garfunkel – Bridge Under Troubled Water

When you're weary
Feeling small
When tears are in your eyes
I will dry them

I'm on your side
When times get rough
And friends just can't be found
Like a bridge over troubled water
I will lay me down
Like a bridge over troubled water
I will lay me down

When you're down and out
When you're on the street
When evening falls so hard
I will comfort you

I'll take your path
When darkness comes
And pain is all around
Like a bridge over troubled water
I will lay me down
Like a bridge over troubled water
I will lay me down

Sail on Silver Girl,
Sail on by
Your time has come to shine
All your dreams are on their way
See how they shine
If you need a friend
I'm sailing right behind
Like a bridge over troubled water
I will ease your mind
Like a bridge over troubled water
I will ease your mind

אחיו עמוס

כשהייתי בערך בן 10 או 11 ניסיתי לצום ביום
כיפור עד הסוף. בסביבות הצהריים חזרתי
הביתה מבית הכנסת ועל השולחן נחו להם
בצלחת ענבים נהדרים שממש ביקשו שאני
אטעם מהם. הריר נזל מפי, לא התאפקתי
ודחפתי חופן ענבים לפה. בעודי מנסה ללעוס
במהירות נכנס אורי הביתה. מיד הפסקתי
ללעוס, אבל זה כבר היה מאוחר מדי. אורי
הבחין בנעשה ושאל אותי מה יש לי בפה.
"כלום", עניתי בפה מלא כשחתיכות ענבים
עפות לי מהפה. "כלום הא?" אורי שאל וצחק,
"אל תדאג אני לא אספר לאף אחד".

עבורי אורי היה התגלמות הטוב שיש באדם. טוב
לב אינסופי ואהבה לכול. מעולם לא ראיתי אותו
כועס או רב עם מישהו. הייתה לו נפש טהורה.
הגעגועים אליו לא נמוגים עם הזמן.
יהי זכרו ברוך.

אחותו גליה

מתוך תוכנית רדיו מיוחדת ליום הזיכרון על
אחים שכולים בהנחייתו של דני האח:

את i wish you were here,
של הפינק פלויד, כתב רוג'ר ווטרס לזכרו
של סיד בארט, חבר הלהקה.

אני מתחברת מאוד לשיר, כיוון שאורי
מאוד חסר לי, הוא הלך מחיינו מוקדם
מידי, ודווקא כשהכל הסתדר מסביב, וגם
ובעיקר מפני שאורי אהב מאוד מוזיקה,
את הפינק פלויד ואת השיר הזה. אורי
לימד אותי להקשיב למוזיקה ולא רק
לשמוע אותה. כילדה, היה הוא שם אוזניות
על ראשי ומבקש שאקשיב למילים גם אם
לא הבנתי את כולן. שאקשיב לשירה כמו
גם לצלילים.

השיר הזה, מאז שהלכת אורי, הפך להיות
שיר המשפחה. גם הילדים שומעים אותו.
כמה משמעות תופסות מילותיו.

אני גם זוכרת כיצד לימדת אותי לרכב על
סוסים, להתחבר אליהם,, לנווט אותם ולא
לפחד. לימדת אותי לצלם במצלמה הרוסית,
כמו גם הפניקס החדשה. אני זוכרת את
הטיולים בארץ עם כל המשפחה. איך אהבת
את הארץ והתפעלת מיופיה. אבל, בעיקר
אני זוכרת איך אהבת אנשים, איך ידעת
להוציא את הטוב מכל הסובבים אותך. אני
זוכרת את החמלה והעזרה שהגשת לפקודים
שלך כמו גם למשפחה ולחברים. אני זוכרת
בחוזקה את חוש ההומור שלך. את זה
שהעלת בי חיוכים וצחקוקים גם בעיתות
קשים.

עכשיו, זו עת קשה. אני מרשה לעצמי
להעלות חיוך ולומר: הייתה לי זכות גדולה
להיות אחותך הקטנה.

Pink Floyd – I wish you were here

So, so you think you can tell

Heaven from Hell

Blue skies from pain

Can you tell a green field

From a cold steel rail

A smile from a veil

Do you think you can tell

did they get you to trade

Your heroes for ghosts

Hot ashes for trees

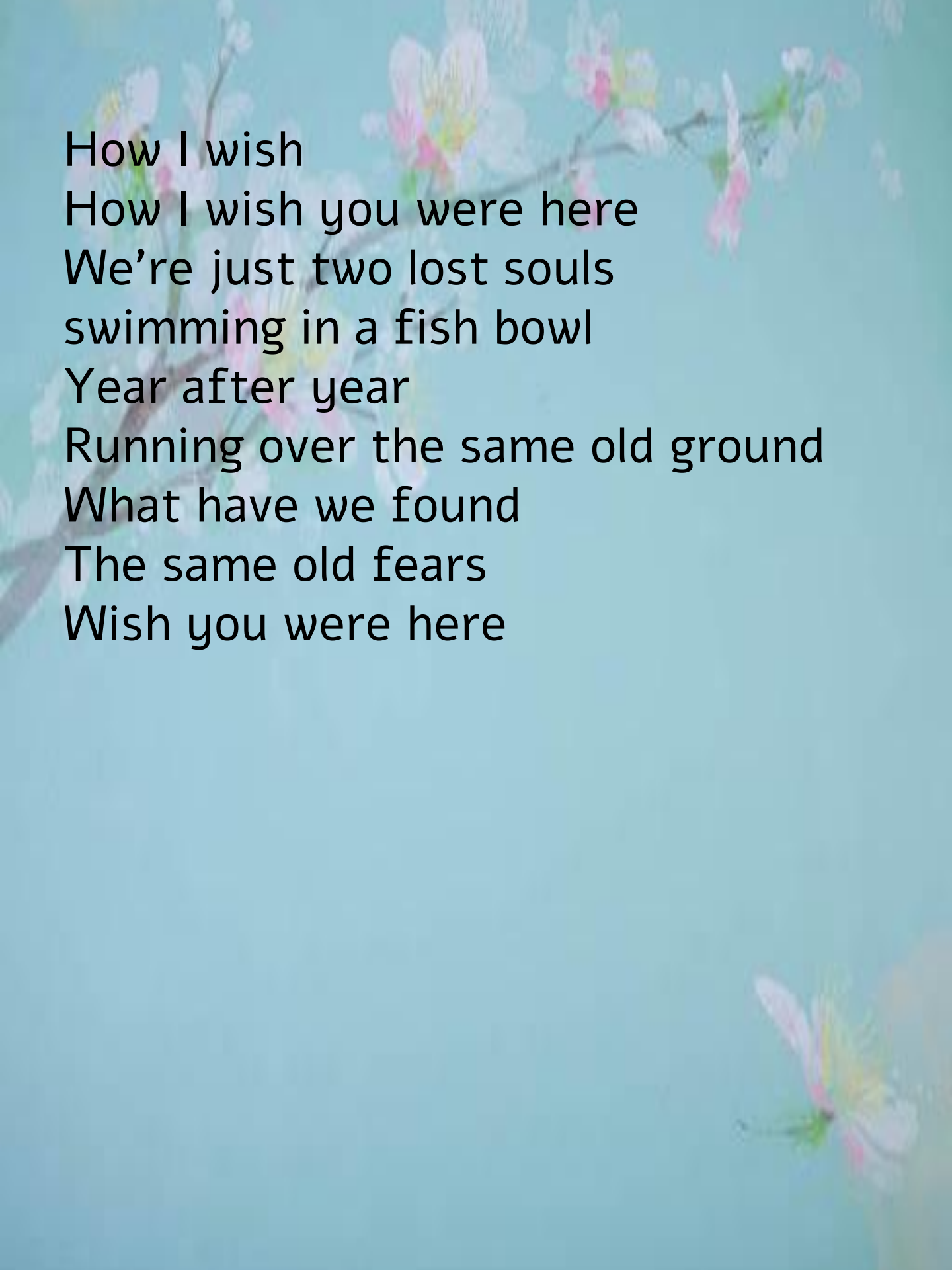
Hot air to a cool breeze

Cold comfort for change

Did you exchange

A walk on part in the war

For a lead role in a cage

How I wish
How I wish you were here
We're just two lost souls
swimming in a fish bowl
Year after year
Running over the same old ground
What have we found
The same old fears
Wish you were here

אחיו אייל

אחי היקר, התגעגעתי.
התגעגעתי לחיוך, למילה הטובה ולפנים
שמקרינות אור ושלוות נפש.
התגעגעתי לאח היחיד שהצליח להחזיר אותי
מעוד ברוגז בארוחת ערב שבת.
התגעגעתי לאח שמעולם לא אמר לי לא לכל
בקשה, גם אם היא לא הייתה מתאימה
במיוחד.
התגעגעתי לכל הווייתך, לכולך הגשמי
והרוחני.
אני יודע שכשם שנהנו ממך בעולם הזה -
נהנים ממך גם בעולם הבא.
יהי זכרך ברוך.

אלה בתו של אלי

את אורי, הדוד שלי איבדתי בגיל צעיר
וחוץ מרסיסי זיכרונות שבורים של שפם
ומדים בריח אבק ובנזין, יש לי זיכרון אחד
בהיר ונעים.

זוכרת אותי, יושבת בחיקו ואוכלת (נו
מה?) קובה. זוכרת איפה ישבנו בשולחן.
זוכרת שהתעקשתי לשבת רק עליו (למרות
שהיו

עוד ברכיים פנויות בסביבה). זוכרת אפילו
את טעם הקובה בפה. ואני גם זוכרת שזה
קרה לא פעם אחת, אלא היה זה לי מנהג-
לשבת עליו- בשישי בצהריים, כשכולנו
ביחד - אני יושבת על אורי ואוכלת.
רגע מיוחד אני זוכרת, שקרן שמש פגעה
בפניו. הלוואי שאזכרנו לעד.

חוויות מכתיבת האלבום

דבר התלמידות

דבר ראשון ברצוננו להודות מעומק ליבינו
למשפחה שלקחה חלק גדול ופעיל בכתיבת
הספר ועזרה לנו להכיר יותר את אורי .
בזמן כתיבת הספר זכינו להכיר אדם מצחיק
בעל חוש הומור חד, אך יחד עם זאת אדם
רציני ויסודי. אבא אוהב, משכין שלום
וצנוע.

את מצוות קידוש החיים אנחנו למדנו דרך
הכרותינו עם משפחתו של אורי. הם סיפרו
לנו שלפני מותו תמיד היה כיף ושמח בבית.
כשקרה האירוע הנורא, הם בחרו לשמוח,
והעבירו בחרה זו גם לילדיהם.

דבר הסטודנטית

להתעסק עם סיפור השכול זה דבר קשה מנשוא עבור המשפחה שצריכה להעלות זיכרונות, להביט בתמונות ולנבור בעבר. לחטט בפצע שלעולם אינו מגליד....

גם עבורי כאדם, לא פשוט לגרום למשפחה להתעסק בחומרים של היקר להם מכל שאיננו עוד עמם, שנפטר בתרם עת, שהותיר אלמנה ושלושה יתומים. אך למזלי הרב עם כל הכאב והצער שבאובדן של אב יקר, אח יקר ובעל יקר, משפחת זקן היקרה והמיוחדת הבליטה והראתה את השמחה והאחדות, את ההמשכיות והצמיחה על אף הכאב שהביא עמו האובדן.

לא מעט פעמים במפגש שנערך בבית של גליה אחותו של אורי חשתי צביטה בלב, תחושה שבא לי לבכות. בעיקר ברגעי הכאב של ילדיו של אורי. כל כך קטנים ורכים היו כשעזב... אך עם כל הכאב שלי הם הצליחו במעברים חדים לגרום לי לחייך ולליבי להתמלא שמחה ואופטימיות עם הסיפורים והזיכרונות.

כשיצאתי מהמפגש איתם יצאתי בתחושה שהם בחרו להמשיך ולשמוח ולהאמין בבחירת החיים והחיות.

תודה משפחת זקן על השיתוף המלא בנעימות אין סופית, מאחלת לכם שתמיד תמשיכו לשמוח ולחייך ולהפיץ אור כמו שאתם עושים.